

Arrest

nr. 156 903 van 24 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing werd op 22 januari 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN HARCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, geboren te B. op (...)1963.

Verzoeker verklaart op 27 januari 2013 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 29 januari 2013 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 24 april 2013 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Tegen deze beslissing van het CGVS diende verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 4 oktober 2013 weigerde de Raad bij arrest nr. 111 297 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 23 mei 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Tegen deze beslissing van 23 mei 2013 diende verzoeker een beroep in bij de Raad, dat op 29 november 2013 bij arrest nr. 114 729 werd verworpen.

Op 9 oktober 2013 legde verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met A.R, zijn partner van Belgische nationaliteit.

Op 6 november 2013 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie (bijlage 19ter).

Op 27 november 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 30 november 2013 stelde de lokale politie vast dat verzoeker niet meer op het opgegeven adres verbleef.

Op 11 december 2013 nam de gemachtigde van de burgemeester van Temse een beslissing tot niet inoverwegingname van de aanvraag van 27 november 2013 tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing diende verzoeker beroep in bij de Raad.

Op 27 januari 2014 besliste het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Temse om de beslissing van 11 december 2013 tot niet inoverwegingname van de verblijfsaanvraag van 27 november 2013 in te trekken.

Op 27 maart 2014 verwierp de Raad bij arrest nr. 121 630 het beroep ingesteld tegen de beslissing tot niet inoverwegingname van 11 december 2013, aangezien het beroep door de intrekking van deze beslissing zonder voorwerp was geworden.

Op 29 april 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 5 mei 2014 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Tegen deze beslissing van 5 mei 2014 diende verzoeker beroep in bij de Raad, dat op 23 oktober 2014 bij arrest nr. 131 903 werd verworpen.

Op 20 januari 2015 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 27 november 2013 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.11.2013 werd ingediend door:

A., D.O. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 08.10.2013 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk acht maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie onderhoudt met de mevrouw R.A. (...), van Belgische nationaliteit, dat zij wettelijk samenwonen sinds 09.10.2013 en dat een terugkeer een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij reeds op datum van 06.11.2013 een dergelijke aanvraag heeft gedaan, doch dat deze werd afgewezen op 05.05.2014, aan betrokkene betekend op 06.05.2014.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende:

"De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn fysieke integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verzoeker haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien zijn integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een

gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij kosten noch moeite heeft gespaard om Nederlands te leren, dat hij een niet miskenbare kennis van het Nederlands zou hebben, dat hij vrijwilligerswerk zou verrichten bij VIA, dat hij gepoogd zou hebben om te werken als klusjesman, dat hij een grote vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 20 januari 2015 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 167 716.

Op 22 januari 2015 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn wettelijk samenwonende partner R.A.

Op 15 juli 2015 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 176 149.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9*bis* en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van "het algemeen beginsel van goed bestuur" en het motiveringsbeginsel.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing ten onrechte dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte gemotiveerd moeten worden.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, niettegenstaande het feit dat zijn land van herkomst naar een burgeroorlog afglijdt. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing dan ook diende te motiveren waarom zij geen rekening heeft gehouden met de situatie van onveiligheid die sedert geruime tijd in Nigeria heerst. De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst slechts naar het feit dat verzoeker geen geldig reisdocumenten heeft.

Het is algemeen geweten dat de Nigeriaanse autoriteiten te kampen hebben met een religieuze oorlog waarbij honderden doden vallen. Hierbij worden alle Nigerianen gevisieerd. Verzoeker legt

dienaangaande een recent reisadvies van het ministerie van Buitenlandse zaken voor, dat minstens als een begin van bewijs dient te worden beschouwd.

Gelet op het bestaan van een reël risico in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, diende de dienst vreemdelingenzaken dit gegevens onderzoeken. Dit onderzoek diende uit de bestreden beslissing te blijken.

Bij gebrek van motivering omtrent de het al of niet bestaan van een risico in geval van terugkeer, dient men vast te stellen dat de bestreden beslissing niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven steunt.

Dat tevens de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werd getreden. Het feit alleen dat verzoeker niet beschikt over een geldig visum, is geen voldoende reden om hem in casu het bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 3 EVRM staat evenzeer vast. Dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat verzoekster, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Het is de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77), en er minstens op te antwoorden. Dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan helemaal niet tegemoet komt. De betreden beslissing ontbeert in casu elke motivatie.

Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op onmenselijke behandeling na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de concrete situatie in het land van herkomst van verzoeker, schendt zij het artikel 3 EVRM. Het is algemeen geweten dat Nigeria sedert geruime tijd naar een burgeroorlog afglijdt. Sedert enkele maanden worden honderden Nigerianen dagelijks gedood omwille van de spanningen tussen de moslims en de christenen.

De administratieve overheid is gehouden, als gevolg van de algemene principes betreffende formele motivering en goed bestuur om wanneer het een beslissing neemt, alle relevante elementen waarvan het kennis heeft in overweging te nemen op het moment dat het beslist.

Dat het vast staat dat het bestuur alles behalve zorgvuldig handelt, en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur. Uit het voorgaande blijkt dat de schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.

Verzoeker wenst verder op te merken dat:

Omtrent de grond: Integratie:

De integratie van verzoeker heeft zeker duurzame sociale bindingen teweeggebracht die hij gedurende zijn verblijf sedert 23 januari 2013 alhier ontwikkeld heeft, en ook op deze basis kan geregulariseerd worden conform Artikel 9 Bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft immers vanaf zijn aankomst in België ten zeerste werk gemaakt van zijn integratie in de Belgische samenleving, waarin hij zich wel degelijk profileerde en hierbij niet onopgemerkt bleef.

Deze integratie van verzoeker heeft zich op allerlei vlakken afgespeeld.

Vooreerst was hij zich maar al te goed bewust van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving, ook inhield dat hij de Nederlandse taal zo snel mogelijk diende aan te leren, en daarom heeft hij zich kosten noch moeite gespaard om zowel via officiële kanalen, als door zelfstudie het Nederlands aan te leren.

Verzoeker legt ter staving een attest van inburgering, gedateerd op 9.01.2015, voor waarin wordt bevestigd dat verzoeker het vormingsprogramma dat in het inburgeringscontract werd vastgesteld, met regelmaat heeft gevolgd en volgende onderdelen van het programma heeft gevolgd (stuk 7):

- Nederlands als tweede taal (niveau A1 – Breakthrough);
- Maatschappelijke oriëntatie;
- Loopbaanoriëntatie professioneel.

Verzoeker voegt tevens ter staving een attest van de CVO TEMSE met zetel gevestigd aan de Schoolstraat 17 te 9140 TEMSE gedateerd dd. 27.01.2015 waaruit blijkt dat hij zich heeft ingeschreven en heeft betaald voor de cursussen NT2 Deel 3 threshold 1 A + B. (Stuk 8)

Verzoeker heeft dan ook op heden een niet miskenbare kennis van het Nederlands opgebouwd. Het ontbreekt verzoeker daarbij tevens geenszins aan energie en sociale wellevendheid.

Op arbeidsvlak mag niet onopgemerkt voorbijgegaan worden aan het feit dat verzoeker vanaf het ogenblik dat deze zich bewust was dat ook werken in onze samenleving onontbeerlijk was, nu hij in zijn eigen levensonderhoud wenste te voorzien, het nodige heeft gedaan waar hij sedert november 2013 arbeid verricht via overeenkomsten voor uitzendarbeid (stukken 5 en 6). Voorheen verrichtte verzoeker vrijwilligerswerk bij de Antwerpse vrijwilligersorganisatie VIA.

Op sociaal vlak heeft verzoeker sedert mei 2013 een duurzame vaste relatie met mevrouw A.R. (...), met wie verzoeker sindsdien samen woont te (...). (stuk 4)

Verzoeker en mevrouw A.R. hebben op 9 oktober 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd en deze situatie is tot op heden ongewijzigd. (stuk 5)

Verzoeker heeft derhalve nauwe banden met België gelet op zijn duurzame vaste, gelukkige relatie met A.R. .

Verzoeker heeft zich steeds op intensieve wijze gemengd onder de Belgische bevolking, en tengevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit heeft hij een vrienden- en kennissenkring opgebouwd die hem willen steunen en helpen.

Deze Belgische familie, vrienden en kennissen leerden verzoeker duidelijk als een aangename en gedreven persoon waarderen.

Dat juist door zijn intense omgang met Belgen en uiterst gedreven wil om zich voor 100 % te integreren, zijn familie, vrienden en kennissen verzoeker dan ook willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain beschouwen.

Verzoeker komt bij de Belgische bevolking helemaal niet over als een profiteur, maar wel als hardwerkende mens die een diepe indruk nalaat, en waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld kan aan nemen.

Gelet op het voorgaande kan er zonder twijfel gesteld worden dat verzoeker op zeer intensieve wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt op economisch, sociaal en cultureel terrein en op de andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er dan ook aan de integratie van verzoeker geenszins kan getwijfeld worden.

Verzoeker heeft voldoende elementen aangereikt die een regularisatie van verblijf op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet rechtvaardigen, zijnde :

- werkwillegheid,
- taalkennis,
- een sociaal netwerk.

Dat verzoeker derhalve tevens verzoekt op grond van menselijkheid, billijkheid en redelijkheid, reeds te willen overgaan tot regularisatie van zijn verblijf.

Dat er aldus voldoende redenen zijn om toepassing te maken van Art. 9Bis nu het geschetste verhaal van cliënt bij uitstek een prangende humanitaire situatie uitmaakt.

Omtrent de ontvankelijkheid: Uitzonderlijke omstandigheden:

Gelet op het supra geschetste is het uiteraard onmenselijk voor verzoeker om in dit stadium van integratie gedwongen terug naar zijn land van herkomst te gaan.

Voor hem zou dit werkelijk een trauma betekenen, en dit in het bijzonder nu hij zich juist alhier zo goed ontwikkelt.

Dat het klimaat dermate vijandig was en verzoeker te vrezen had voor zijn fysieke integriteit, en derhalve kon verzoeker niet anders dan vluchten uit zijn land van herkomst. Dat er bij verzoeker op heden nog steeds een terechte vrees voor handen is dat de Nigeriaanse ordediensten hem opnieuw zullen bedreigen en fysiek en emotioneel „bewerken“ zodat er sprake is van een ernstige en aannemelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, minstens een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Immers wordt de actuele toestand in Nigeria als buitengewoon chaotisch omschrijven en als onveilig beschouwd, zodat de aanvraag onmogelijk in het land van herkomst kan gebeuren. Verzoeker legt dienaangaande een recent reisadvies van het ministerie van Buitenlandse zaken voor, dat minstens als een begin van bewijs dient te worden beschouwd (stuk 9).

Een terugkeer naar diens land van herkomst zou een schending uitmaken van artikel 3 of 8 EVRM.

Bij repatriëring naar Nigeria zou verzoeker zijn gezinsleven worden vernietigd en is aldus niet aan artikel 8, tweede lid EVRM voldaan. Ook de stelling van de verwerende partij dat een „rechtmatige“ toepassing van de Vreemdelingenwet artikel 8 EVRM niet kan schenden, volstaat niet. Deze bepaling heeft directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer schending van artikel 8 EVRM wordt opgeworpen, moet worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan wel „rechtmatig“ is gebeurd.

Dit maakt dan ook ten eerste een uitzonderlijke omstandigheid uit.

Verzoeker heeft er alle belang bij zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.”

Verzoeker voert de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de materiële motiveringsplicht. Hij acht de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende, nu hierin niet wordt uitgelegd waarom het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, niettegenstaande het feit dat verzoekers land van herkomst naar een burgeroorlog afglijdt. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing slechts verwijst naar het feit dat verzoeker geen geldige reisdocumenten heeft, hetgeen geen voldoende reden is om hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker meent dat de gemachtigde in de bestreden beslissing diende te motiveren waarom hij geen rekening heeft gehouden met de situatie van onveiligheid in Nigeria en verwijst naar een recent reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad wijst erop dat de thans bestreden beslissing niet het bevel om het grondgebied te verlaten is, zoals verzoeker in dit onderdeel van het middel schijnt te menen, maar de beslissing waarbij de gemachtigde de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de thans bestreden beslissing ook geenszins verwezen naar het feit dat verzoeker geen geldige reisdocumenten heeft. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk in zoverre het niet is gericht tegen de bestreden beslissing.

De Raad merkt verder op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is, omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing voor elk van de door verzoeker aangehaalde elementen uiteengezet waarom deze geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker meent dat de gemachtigde heeft nagelaten te motiveren aangaande een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad er vooreerst op dat deze bepaling in principe enkel kan geschonden worden in geval van verwijdering, terwijl de thans bestreden beslissing zoals hierboven vastgesteld in principe geen verwijderingsmaatregel is.

Nu de bestreden beslissing echter een beslissing is waarbij een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd die volgens de gemachtigde verantwoordt waarom de aanvraag niet in het herkomstland kan ingediend worden, houdt deze minstens een tijdelijke verwijdering in. Het Grondwettelijk Hof oordeelde eveneens dat *“Het is juist dat de bestreden bepaling, voor alle andere gevallen, de « buitengewone omstandigheden » op grond waarvan een aanvraag om machtiging tot verblijf mag worden ingediend, niet definieert. Daaruit volgt dat de minister of zijn gemachtigde blijft beschikken over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot het inhoudelijke onderzoek van een groot aantal aanvragen om machtigingen tot verblijf, ingediend door vreemdelingen vanop het Belgisch grondgebied. Die discretionaire bevoegdheid kan evenwel niet aldus worden begrepen dat zij, zonder dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de noodzakelijke eerbiediging van verdragsrechtelijke grondrechten, de minister of zijn gemachtigde zou toestaan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te schenden, derwijze dat aan een categorie van vreemdelingen het genot wordt ontzegd van de rechten die door die verdragsbepalingen worden*

gewaarborgd. Doordat zij een zorgvuldig onderzoek van iedere aanvraag vereist, biedt de bestreden regeling de mogelijkheid om elke aanvraag individueel, op grond van concrete elementen, te beoordelen in het licht van onder meer die verdragsbepalingen” (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6). Bijgevolg dringt zich een onderzoek op inzake artikel 3 van het EVRM, evenals van artikel 8 van het EVRM.

De beweerde schending van artikel 3 van het EVRM en de verwijzing in dat kader naar het reisadvies aangaande verzoekers land van herkomst worden *infra* verder behandeld. Hier past het echter reeds aan te stippen dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd aangaande artikel 3 van het EVRM. Zo heeft de gemachtigde gesteld dat verzoeker zijn beweringen in het licht van dat artikel dient te staven met een begin van bewijs, maar dat verzoeker het slechts bij een bewering houdt dat hij bij zijn terugkeer vreest voor zijn fysieke integriteit en de algemene bewering niet toepast op de eigen situatie. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker geen enkel nieuw element heeft toegevoegd dat hij niet al in de asielprocedure had bijgebracht.

Gelet op het voorgaande wordt een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet aangenomen.

Verzoeker voert aan dat zijn integratie in België duurzame sociale bindingen heeft teweeggebracht en dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, zodat hij op die basis kan geregulariseerd worden. Hij verwijst naar verschillende elementen van integratie, waaronder zijn kennis van de Nederlandse taal en zijn inschrijvingsbewijs voor Nederlandse taallessen, zijn attest van inburgering, zijn energie en sociale wellevendheid, de uitzendarbeid en het vrijwilligerswerk die hij heeft verricht, zijn duurzame relatie mevrouw A.R, met wie hij samenwoont, en zijn vrienden- en kennissenkring.

Verzoeker meent bovendien wel degelijk “uitzonderlijke omstandigheden” te hebben aangetoond. Zo stelt hij dat het onmenselijk zou zijn en een trauma zou betekenen om in dit stadium van integratie terug naar zijn land van herkomst te moeten gaan. Verder stelt verzoeker dat het klimaat dermate vijandig was in zijn land van herkomst dat verzoeker te vrezen had voor zijn fysieke integriteit en niet anders kon dan vluchten. Hij meent dat er heden nog steeds een terecht vrees is dat de Nigeriaanse ordediensten hem bij een terugkeer zouden “bewerken” zodat er sprake is van een ernstige vrees voor vervolging, minstens een risico op ernstige schade. Verzoeker stelt dat de actuele toestand in Nigeria buitengewoon chaotisch en onveilig is, zodat zijn aanvraag onmogelijk daar kan gebeuren, en wijst in dat opzicht op een recent reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken, dat hij bij het verzoekschrift voegt. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou volgens verzoeker dan ook een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Bovendien meent verzoeker dat een dergelijke terugkeer zijn gezinsleven zou vernietigen en artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Waar verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). De stukken die verzoeker thans bij het verzoekschrift voegt maar die niet aan het bestuur voorlagen wanneer de bestreden beslissing werd genomen, kan de Raad dan ook niet bij de beoordeling betrekken.

De Raad onderzoekt de eventuele schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en dat verzoeker eveneens geschonden acht.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag volgende elementen als buitengewone omstandigheden heeft aangehaald: dat het onmenselijk is voor verzoeker om in dit stadium van integratie gedwongen naar zijn land van herkomst te gaan, hetgeen werkelijk een trauma zou betekenen, dat het klimaat in zijn land van herkomst dermate vijandig was en verzoeker er te vrezen had voor zijn fysieke integriteit en dat hij heden nog steeds een terechte vrees heeft dat de Nigeriaanse ordediensten hem bij een terugkeer zullen bedreigen en 'bewerken', en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing voor al deze elementen heeft uiteengezet waarom zij geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarom verzoeker zijn aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Door thans in het verzoekschrift deze elementen die hij in de aanvraag heeft aangehaald louter te herhalen, maakt verzoeker weliswaar duidelijk het niet eens te zijn met de beoordeling van deze omstandigheden die door de gemachtigde werd gemaakt, maar slaagt hij er geenszins in aan te tonen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing onredelijk heeft gehandeld.

Wat de elementen van integratie betreft, die verzoeker zowel in zijn verblijfsaanvraag als thans in het verzoekschrift heeft aangehaald als elementen "omtrent de grond", merkt de Raad op dat de gemachtigde hierover in de bestreden beslissing terecht heeft gemotiveerd dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg niet in de ontvankelijkheidsfase behandeld worden. Dit vindt steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State, die in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 onder meer heeft gesteld "*dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog*

in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekommen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”.

Verzoeker meent dat zijn terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggedleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoeker aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (situatie van onder meer groepsvervolging) (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoeker het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die hem persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Dit geldt eveneens als in een situatie van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of nationaal gewapend conflict de graad van willekeurig geweld zo een uitzonderlijk hoog niveau bereikt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een burger door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15 c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, §§'n 35, 43 en 45 <http://curia.europa.eu>; in dezelfde zin EHRM 17 juli 2008, NA v. UK, §§'n 115-117.)

Met betrekking tot verzoekers beweerde vrees voor zijn fysieke integriteit bij een terugkeer naar Nigeria merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing hierover gemotiveerd wordt dat verzoeker zich tot een loutere bewering heeft beperkt, zonder deze met een begin van bewijs te staven, en dat verzoeker geen enkel nieuw element heeft toegevoegd aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet werden weerhouden door de asielinstanties. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekers asielaanvraag op 24 april 2013 door het CGVS werd afgewezen, waarna ook de Raad op 4 oktober 2013 bij arrest nr. 111 297 de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigerde omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. De Raad merkt daarbij op dat de draagwijdte van het onderzoek naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in het licht van artikel 48/4, § 2, b of c) van de Vreemdelingenwet wel zeer nauw aansluit bij het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM.

Door thans in het verzoekschrift zijn loutere bewering omtrent een gevreesde mishandeling door de Nigeriaanse ordediensten te herhalen zonder deze enigszins te staven met een begin van bewijs, slaagt verzoeker er niet in de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. Het reisadvies dat verzoeker thans bij het verzoekschrift voegt, kan in dat opzicht niet worden beschouwd als een “begin

van bewijs', nu hieruit niets kan worden afgeleid aangaande verzoekers bewering over mishandeling door de ordediensten in zijn individueel geval.

Waar verzoeker thans in het verzoekschrift nog naar dit reisadvies verwijst om te stellen dat het omwille van de actuele, buitengewoon chaotische en onveilige toestand in Nigeria onmogelijk is de aanvraag in te dienen in het land van herkomst, wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag wel een beweerd vrees voor mishandeling door de Nigeriaanse ordediensten als buitengewone omstandigheid had aangehaald, maar niet deze beweerd algemene onveiligheidssituatie in Nigeria, zodat de gemachtigde thans niet kan worden verweten dit niet in de beoordeling te hebben betrokken. Bovendien is dergelijk reisadvies voor Belgen uitgaande van de FOD Buitenlandse Zaken een algemeen advies bestemd voor Belgische reizigers die naar het betrokken land willen reizen. Het heeft slechts een algemene strekking en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Dit advies is al te algemeen van aard om aan te tonen dat verzoeker in zijn persoonlijke situatie en bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst een behandeling riskeert te ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM. Uit dit reisadvies blijkt niet, en evenmin acht de Raad het "algemeen geweten", zoals verzoeker voorhoudt, dat in Nigeria de graad van willekeurig geweld zo een uitzonderlijk hoog niveau zou bereiken dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van de *supra* geciteerde rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat verzoeker concrete elementen heeft aangehaald die erop wijzen dat hij in zijn land van herkomst dient te vrezen voor een onmenselijke en vernederende behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Verzoeker wijst verder op zijn relatie met mevrouw A.R. en meent dat een terugkeer naar zijn land van herkomst artikel 8 van het EVRM zou schenden, aangezien dan dit gezinsleven zou worden vernietigd en aldus niet is voldaan aan artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad wijst erop dat wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats zijn taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM met mevrouw A.R, met wie hij beweert een duurzame relatie te hebben, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan is er volgens het EHRM geen sprake van 'inmenging' en dient geen toetsing te gebeuren aan artikel 8, tweede lid van het EHRM. Wel moet dan volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij aldaar zijn recht op gezinsleven kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en

privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70, EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, §114).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om met het oog op migratiecontrole, voorwaarden hiertoe vast te leggen. Zoals vermeld in de bestreden beslissing dient betrokkene om verblijfsrecht te verkrijgen op grond van een duurzame relatie aldus de geëigende procedure te volgen en onder andere te voldoen aan de basisvoorwaarden omtrent de criteria van een duurzame en stabiele relatie zoals vermeld in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet.

In casu wijst de Raad erop dat verzoeker geenszins het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen heeft aannemelijk gemaakt voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, en dat hij zijn middel ook geenszins in die zin heeft ontwikkeld. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot de summiere bewering dat zijn gezinsleven zou worden vernietigd bij een terugkeer naar Nigeria, maar laat na uiteen te zetten waarom zijn partner hem daar niet zou kunnen vervoegen of waarom hij zijn gezinsleven niet tijdelijk zou kunnen verderzetten met behulp van moderne communicatiemiddelen. De Raad wenst er in dat opzicht tevens op te wijzen dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Zoals reeds aangegeven in de bestreden beslissing verstoort de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Verzoeker maakt gezien het bovenstaande niet aannemelijk dat op de Belgische staat de positieve verplichting zou rusten op grond van artikel 8 van het EVRM om de toepassing van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen ten voordele van zijn gezinsleven.

Waar verzoeker nog stelt dat de stelling van verweerder dat een “rechtmatige” toepassing van de Vreemdelingenwet artikel 8 van het EVRM niet kan schenden, niet volstaat, wijst de Raad erop dat verzoeker deze stelling niet aan de gemachtigde kan toeschrijven nu deze nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de gemachtigde bij zijn beoordeling niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, gelezen in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

Wat de aangevoerde schending van 'het algemeen rechtsbeginsel van goed bestuur' betreft, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst in zeer algemene bewoordingen naar 'het algemeen rechtsbeginsel van goed bestuur' zonder te preciseren welk principe van behoorlijk bestuur werd geschonden. Het is niet aan de Raad om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk onderdeel van het middel worden gezien.

Ook waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, laat hij na uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling, die betrekking heeft op het recht op een eerlijk proces, door de bestreden beslissing wordt geschonden, zodat ook dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES